

(Hoffman si nástroj prohlíží.)

Hraje se na něj tak, že vzdálenost pravé ruky od téhle antény určuje výšku tónu, zatímco vzdálenost levé ruky od téhle antény určuje jeho hlasitost. Proším.

Hoffman: Co prosím?

Lucie: Vyzkoušejte si to.

(Přivede Hoffmana k nástroji, stojí za ním a drží mu ruce stejně jako kdysi Teremin Leninovi. Nástroj vydává strašné tóny. Hoffman se trochu bojí, není mu to příjemné. Odstoupí stranou.)

Hoffman: To je hudební nástroj?

Lucie: Ano. Jediný nekontaktní hudební nástroj na světě.

Hoffman: To postavil on? To bude zvláštní chlap, ten Teremin.

Lucie: Ano. Pojďte si to ještě zkusit.

Hoffman: Ne, děkuji. Jak jsem řekl, nemám pro hudbu nadání.

Lucie: To je škoda. Myslela jsem, že nejlepší způsob, jak se dostat co neblíže k panu Tereminovi, je přihlásit se na konkurs do toho jeho elektrického orchestru.

Hoffman: Já si radši pronajmu ten byt.

Odejde Lucie. Hoffman zůstane, ocitne se v apartmá

Teremina. Hledá v šuplících, pod kobercem.

Vejde Teremin.

Teremin: Kdo vás sem pustil?

Hoffman: Pokojská.

Teremin: Jdete na hodinu? Výuka hry na tereminox je vždy v úterý a ve čtvrtek. Dnes není den pro veřejnost.

Stejně jste ale měl počkat dole v recepci.

Hoffman: Nejdů na hodinu. Jsem scenárista. Hoffman.

Z Hollywoodu. Dobrý den.

(Podává ruku, Teremin musí ruku přijmout. Hoffman si jeho ruku bedlivě prohlíží.)

Teremin: Teremin.

Hoffman: Pane Teremine, chtěl jsem vám pogratulovat.

Ten koncert v Pabstově divadle minulý týden byl vynikající.

Teremin: Dost lidí odešlo před koncertem.

Hoffman: Ne, bylo to skvělé! Máte zlaté ruce.

Teremin: Poslal vás Goldberg?

Hoffman: Ne.

Teremin: On má na starosti propagaci. Pořád sem posílá nějaké novináře. Už vám Goldberg vyprávěl,

jak jsem se setkal s Leninem?

Hoffman: Ne.

Teremin: To si nechte vyprávět, to je znamenitá historika.

Slavíme s ní větší úspěch než s celým tereminoxem.

Hoffman: Já pana Goldberga neznám. Přišel jsem sám od sebe.

Teremin: Dobře. Tak vy jste scenárista. Píšete filmy?

Hoffman: Ano. V Hollywoodu.

Teremin: A k čemu vám budu dobrý?

Hoffman: Chtěl bych o vás napsat scénář.

Teremin: Máte psa?

Hoffman: Ne.

Teremin: Jste citlivý pes. Ale to je jedno. Pokračujte.

Hoffman: Bude to životopisný film. Chtěl bych být u toho

jak vynalézáte, jak žijete.

Teremin: Kdo mě bude hrát? Fred Astair?

Hoffman: To nevím.

Teremin: Když už vás tedy mám, Hoffmane, potřeboval bych si něco vyzkoušet.

(Instaluje před Hoffmana svůj nový přístroj.)

Pojďte se podívat. Tady v Americe je radost nakupovat. To je, co?

Hoffman: Hm.

Teremin: Víte, co to je?

Hoffman: Ne.

Teremin: Kondenzátor. A tohle je odpor. Cívka. Další cívka.

Odpor. Vinutí. A tohle je opět kondenzátor. A tohle?

To je lampa. Víte, co to je celé dohromady? Detektor lži. Chtěl jsem ho zkonstruovat už dávno, ale v Rusku prostě není dost součástek. Posadíte se sem, prosím

vás. Zjistil jsem, že při lhaní se mění odpor kůže pro procházející elektrický proud. Takže z odporu je

možné určit, jestli osoba lže, nebo mluví pravdu.

Mluví o vědomé lži. Nebojte se, to vám neublíží.

(Připevní na Hoffmana nějaké dva drátky.)

Takže! Tedy vám položím otázku a vy na ni odpovíte lži. Co jste měl k snídani?

Hoffman: ...Eeee... vajlíčka. *(reakce přístroje)*

Teremin: To je pravda, nebo ne?

Hoffman: Ne.

(Teremin něco upravuje na přístroji.)

Co děláte?

Teremin: Kalibruji. Tak. A co jste měl ve skutečnosti?

Hoffman: Co mám říct?